

Ο ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΑΣΙΛΙΚΗΝ ΤΗΣ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΒΗΘΛΕΕΜ

Τὴν Κυριακὴν, 29^ῃ Ἰουλίου /11^ῃ Αὐγούστου 2019, ὁ Μακαριώτατος Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος προεξῆρξε θ. Λειτουργίας εἰς τὴν Βασιλικὴν τῆς Γεννήσεως εἰς Βηθλεέμ, τὴν ὑπεράνω τοῦ θεοδέγμονος Σπηλαίου, ἐν ᾧ ἐτέχθη κατὰ σάρκα ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.

Ἡ θεία Λειτουργία αὕτη ἐτελέσθη ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς συμπληρώσεως 100 ἐτῶν ἀπὸ τῆς θεσμικῆς ιδρύσεως τῆς Τζαμαίγιε, ἥτοι τῆς Ἑλληνορθόδοξου Κοινότητος τῆς Βηθλεέμ, τῆς ὁποίας ἡ Βασιλικὴ εἶναι ὁ ἐνοριακὸς Ναός.

Μετὰ τοῦ Μακαριωτάτου συνελειτούργησεν ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχος, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, Ἄγιοταφῖται Ἱερομόναχοι, ὡς οἱ Ἀρχιμανδρίται π. Ἰγνάτιος ἠγούμενος τοῦ Προσκυνηματος τοῦ Χωρίου τῶν Ποιμένων καὶ τῆς Μπετζάλλας καὶ ὁ Δραγουμανεύων Ἀρχιμανδρίτης π. Ματθαῖος, οἱ Πρεσβύτεροι τῆς Βασιλικῆς, π. Σπυρίδων, π. Γεώργιος καὶ π. Αἴσσα καὶ ὁ Ἀρχιδιάκονος π. Μᾶρκος καὶ ἄλλοι διάκονοι, ψάλλοντος δεξιὰ ἑλληνιστί τοῦ κ. Γιακούμπ καὶ τοῦ κ. Σαμήχ καὶ ἀριστερά ἀραβιστί τῆς χορωδίας τῆς Κοινότητος ὑπὸ τὸν κ. Λῶρενς Σαμούρ καὶ μετέχοντος ἐν προσευχῇ τοῦ Ἑλληνορθόδοξου ποιμνίου τῆς Βηθλεέμ.

Εἰς τὸ Κοινωνικόν της θ. Λειτουργίας ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος, ἔχοντα ἑλληνιστί ὡς ἔπεται:

“Παρακαλῶ δέ ὑμᾶς, ἀδελφοί, διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἵνα τὸ αὐτὸ λέγητε πάντες, καὶ μὴ ᾗ ἐν ὑμῖν σχίσματα, ἧτε δέ κατηρτισμένοι ἐν τῷ αὐτῷ νοί καὶ ἐν τῇ αὐτῇ

γνώμη”, (Α΄ Κορ. 1,10), παραγγέλλει ο Απόστολος Παῦλος.

“Άγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί.

Ἡ Χάρις τοῦ Θεοδέγμονος Σπηλαίου τῆς Σαρκώσεως, δηλονότι τοῦ Θεοῦ Λόγου, Κυρίου δέ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς ὑπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας, συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ πανιέρῳ τούτῳ παγκοσμίῳ Προσκυνήματι, ἐν τῇ ἁγιογραφικῇ πόλει ἡμῶν Βηθλεέμ, ἵνα τελέσωμεν τὴν θεῖαν Λειτουργίαν, τοὔτέστι τό μέγα μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας, τό μυστήριον τῆς ἐν τῷ Αἵματι καί Σώματι τοῦ Χριστοῦ κοινωνίας καί ἀγάπης ἡμῶν, ἀλλά καί τῆς διὰ μέσου τῶν αἰώνων ζώσης Χριστιανικῆς καί δὴ Ρωμαιο-Ὄρθοδόξου μαρτυρίας ἐν Παλαιστίνῃ.

Ἡ μαρτυρία δέ αὕτη δέν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν μαρτυρίαν τοῦ ἁγίου ἀποστόλου καί Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου, καθ’ ἣν “Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος καί ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν καί Θεός ἦν ὁ Λόγος”, (Ἰωάν. 1,1)· “...καί ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καί ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν καί ἐθεασάμεθα τὴν δόξαν αὐτοῦ δόξαν ὡς μονογενοῦς παρά Πατρός πλήρης χάριτος καί ἀληθείας”, (Ἰωάν. 1,14).

Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν μαρτυρίαν τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ Λόγου εὐαγγελίζεται ἡ ἁγιογραφικῶς ἀναγνωριζομένη μητέρα τῶν Ἐκκλησιῶν ἢ τῶν Ἱεροσολύμων, δηλονότι Ἐκκλησία περὶ ἧς ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός βοᾷ καί λέγει: “Χαῖρε Σιών Ἁγία Μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν Θεοῦ κατοικητήριον”. Τὴν μαρτυρίαν ταύτην καταγγέλλει λόγῳ τε καί ἔργῳ τό πρωτογενές μοναχικόν Χριστιανικόν τάγμα τῆς Ἁγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος μετὰ τοῦ εὐσεβοῦς χριστεπωνύμου ποιμνίου τοῦ δοκιμασθέντος ἀλλὰ καί δοκιμαζομένου ἀπὸ τὰς κοσμικὰς δυνάμεις τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου, (Ἐφ. 6,12), αἱ ὁποῖαι δυνάμεις τοῦ σκότους, τουτέστιν “Ὁ ἀντίδικος [τῶν Χριστιανῶν] διάβολος ὡς λέων ὠρυόμενος περιπατεῖ ζητῶν τίνα καταπίῃ”, (Α΄ Πέτρ. 5,8) κατὰ τὸν Ἀπόστολον Πέτρον. Τοῦτο σημαίνει ὅτι οἱ διῶκται καί κατήγοροι τῶν Χριστιανῶν ἐνεπνέοντο καί ἐκινουῦντο ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ, τοῦ

ὁποίου ὁ σκοπός εἶναι ἡ ἀκαταστασία (Α΄ Κορ. 14,33), ἡ ὁποία ἀντιστρατεύεται τήν ἐν Χριστῷ εἰρήνην καί ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας.

Διά δέ τοῦ Χριστοῦ, “ὅς ἐστίν ἡ κεφαλή τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας” (Κολ. 1,18), ὁ θεός Πατήρ εὐηρεστήθη νά συνδιαλλάξη καί συμφιλίωση ὅλα πρός τόν ἑαυτόν Του. Καί εἰρήνευσε μέ τό αἷμα καί τήν θυσίαν τοῦ σταυρικοῦ Του θανάτου, εἴτε τούς ἐπί γῆς ἀνθρώπους μέ τόν θεόν καί μεταξύ τους, εἴτε τούς ἐν οὐρανοῖς ἀγγέλους, τούς ὁποίους ἐσυμφιλίωσε μέ ὅλους μας, (Κολ. 1, 19-20), κηρύττει ὁ σοφός Παῦλος.

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ Χριστός ἦλθεν εἰς τόν κόσμον, διά νά ἐνοποιήσῃ τά πάντα. Ὑπέστη τόν διά σταυροῦ θάνατον καί ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, “ἵνα τά τέκνα τοῦ θεοῦ τά διεσκορπισμένα συναγάγῃ εἰς ἕν”, (Ἰωάν. 11,52). Τοῦτο ἐξ ἄλλου εἶναι καί τό περιεχόμενον τῆς θερμῆς προσευχῆς τοῦ Χριστοῦ ὀλίγον πρῖν τοῦ σταυρικοῦ Αὐτοῦ πάθους, νά παραμείνουν οἱ μαθηταί αὐτοῦ καί οἱ πιστεύοντες εἰς Αὐτόν ἡνωμένοι ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης καί ὁμονοίας καί εἰρήνης. “Οὐ περί τούτων [τῶν μαθητῶν] ἐρωτῶ μόνον, ἀλλά καί περί τῶν πιστευόντων διά τοῦ λόγου αὐτῶν εἰς ἐμέ, ἵνα πάντες ἐν ᾧσιν”, (Ἰωάν. 17,21).

Ὁ θεσμός τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία δέν εἶναι ἀλλ’ οὔτε πρέπει νά ἐκλαμβάνηται ὡς κοινωνικός ἢ πολιτικο-οἰκονομικός ὀργανισμός, εἶναι τό μυστικόν Σῶμα τοῦ θεοῦ καί Σωτήρος ἡμῶν Χριστοῦ. Τό δέ Ἅγιον Πνεῦμα, τό Πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ εἶναι αὐτό, τό ὁποῖον συνέχει καί συγκροτεῖ, δηλονότι διατηρεῖ τήν ἐνότητα τοῦ θεσμοῦ τῆς Ἐκκλησίας.

Οἱ ἐπώνυμοι τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας, τά φέροντα τήν σφραγιδα τῆς δωρεᾶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πρέπει νά διακρίνονται διά τήν ἐνότητα αὐτῶν ἐν τῷ αὐτῷ φρονήματι καί τῇ αὐτῇ γνώμῃ, ὡς παραγγέλλει ὁ θεῖος Παῦλος λέγων: “Παρακαλῶ δέ ὑμᾶς, ἀδελφοί, διά τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἵνα τό αὐτό λέγητε πάντες, καί μή ἦ ἐν ὑμῖν σχίσματα, ἦτε δέ κατηρτισμένοι ἐν τῷ αὐτῷ νοί καί ἐν τῇ αὐτῇ γνώμῃ”, (Α΄ Κορ. 1, 10).

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὑψίστης σημασίας ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας λέγει: “Τό γάρ τῆς Ἐκκλησίας ὄνομα συμφωνίας ὄνομα καί ὁμονοίας ἐστίν”. Ἀντιθέτως αἱ μεταξύ τῶν πιστῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας διαιρέσεις εἰς παρατάξεις ὡς καί τὰ σχίσματα τῶν Ἐκκλησιῶν, τὰ ὅποια διασπάζουν τὴν ἐνότητα τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἀποτελοῦν βαρύτατον ἁμάρτημα, ὥστε “οὐδέ μαρτυρίου αἷμα ταύτην δύνασθαι ἐξαλείφειν τὴν ἁμαρτίαν”, διδάσκει ὁ Ἱερός Χρυσόστομος.

Ἡμεῖς, οἱ Χριστιανοί, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, δέν πρέπει νά ἀρκούμεθα εἰς μίαν πίστιν ξηράν καί διανοητικήν, ἀλλά νά ἀποδεικνύωμεν αὐτήν ἐμπράκτως, ὡς κηρύττει ὁ Προφήτης Ἡσαΐας λέγων: “Καί εἶπε Κύριος· ἐγγίζει μοι ὁ λαός οὗτος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ καί ἐν τοῖς χεῖλεσιν αὐτῶν τιμῶσί με, ἡ δέ καρδία αὐτῶν πόρρω ἀπέχει ἀπ’ ἐμοῦ”, (Ἠσ. 29, 13).

Ὁ μέγας τῶν Ἐθνῶν Ἀπόστολος Παῦλος ἀγωνιῶν, ὡς πνευματικός Πατήρ διά τὴν ἐν Χριστῷ πνευματικήν κατάστασιν τῶν Χριστιανῶν λέγει προτρεπτικῶς: “Παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς, ἀδελφοί, διά τῶν οἰκτιρμῶν τοῦ θεοῦ, ... μὴ συσχηματίζεσθαι τῷ αἰῶνι τούτῳ, ἀλλά μεταμορφοῦσθαι τῇ ἀνακαινώσει τοῦ νοός ὑμῶν, εἰς τό δοκιμάζειν ὑμᾶς τί τό θέλημα τοῦ θεοῦ, τό ἀγαθόν καί εὐάρεστον καί τέλειον”, (Ρωμ. 12, 1-2).

Ὁ λόγος τοῦ Παύλου: “Μὴ συσχηματίζεσθε τῷ αἰῶνι τούτῳ” ἀφορᾷ εἰς τόν τρόπον ζωῆς τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἱ ὅποιοι δέν ὑπέστησαν τὴν διά Χριστόν ἀνανέωσιν. Ἀφορᾷ εἰς τὴν ἐκπεσοῦσαν διαφθαρεῖσαν φύσιν τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες ἀκολουθοῦν τὰ τοῦ κόσμου τούτου τοῦ παρερχομένου, ὡς διδάσκει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστής λέγων: “Καί ὁ κόσμος παράγεται καί ἡ ἐπιθυμία αὐτοῦ· ὁ δέ εἰπὼν τό θέλημα τοῦ θεοῦ μένει εἰς τόν αἰῶνα”, (Α΄ Ἰωάν. 2, 17).

Ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, οἱ ἔχοντες τὴν κιβωτόν τῆς σωτηρίας, δηλονότι τὴν Ἐκκλησίαν, τό μυστικόν σῶμα τοῦ Χριστοῦ “ἐν ᾧ εἰσὶ πάντες οἱ θησαυροί τῆς σοφίας καί τῆς γνώσεως ἀπόκρυφοί”, (Κολ. 2,3), καλούμεθα νά φανῶμεν ἀντάξιοι

τῶν δωρεῶν τοῦ θεοῦ· “ὅτι ἐξ αὐτοῦ καί δι’ αὐτοῦ καί εἰς αὐτόν
τά πάντα. αὐτῷ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας· ἀμήν” (Ρωμ. 11, 36).
Ἔτη πολλά”.

Μετά τήν Ἀπόλυσιν τῆς Θείας Λειτουργίας ὁ Πατριαρχικός
Ἐπίτροπος καί ἀνακαινιστής τοῦ προσκυνήματος καί νῦν συντηρῶν
τό ξυλόγλυπτον εἰκονοστάσιον, τῇ ἐργασίᾳ τῆς ὁμάδος “Artis”
Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἰορδάνου κ. Θεοφύλακτος παρέθεσε
κέρασμα εἰς τό ἡγουμενεῖον.

Ἐν συνεχείᾳ ἡ Κοινότης ὑπό τόν Πρόεδρον αὐτῆς κ. Φρέτζ
παρέθεσε εἰς τήν Πατριαρχικήν Συνοδείαν καί εἰς ἄλλους γεῦμα
εἰς τό παρά την Βασιλικήν ξενοδοχεῖον “Casa Nova”.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας